

VERMES NIKOLETT

Kapunyitási pánik

Indulhatok. A lámpa zöldre váltott.
Már nem kell tovább egy helyen állnom.
Nem kell még egy percig ugyanabban
az unott szmogban lennem, mehetek
előre. Vagy állhatok máshol egyhelyben.
Legördül a kődarab, mintha semmi
sem nyomna. Még a cuccaimmal teli
hátizsáknak sincsen súlya. Mély levegő,
mély és tiszta: ki-be. Vágni lehet a
szabadság illatát. Itt van a nyelvemen.
De nem jut eszembe semmi, marad
a néma csend.

Ideiglenesen befogadó

Te, én és az ideiglenesen befogadott
állat(unk), ami hol kutya, hol pedig macska.
Mindegy is, hogy micsoda. Jobb esetben van
egy egész farka és négy lába. Rossz esetben
hiányzik a teste egy darabja. Vagy beteg
és prüszköl, vagy annyira ijedős, hogy nem
mer enni, ezért kell nekünk kézből etetni.
Jön az egyik, megy a másik. Kettő bolha itt,
egy kullancs ott. Ha bepiszkít, jön a kő-papír-olló.
Napok, hetek, hónapok, ameddig minálunk
csövezik egy kidobott, szerencsétlen sorsú
állattársunk, várva, hogy valaki írjon fész-
bukon: *Örökbe fogadjuk!*

VERMES NIKOLETT (1994) Pécs

SIMON ZSOLT, Jákob harca, 1991